

Wspomnienie

Doktor Stanisław Pawuła

Urodził się 24 kwietnia 1924 r. w Starej Obrze w powiecie krotoszyńskim w rodzinie chłopskiej jako trzecie spośród pięciorga dzieci Jana i Marianny Pawuły z domu Dymarskiej. Szkołę podstawową ukończył w Jarocinie i tam też kontynuował naukę w gimnazjum do wybuchu II wojny światowej.

W czasie okupacji niemieckiej pracował jako robotnik rolny u niemieckiego bauera. Pod koniec wojny, w kwietniu 1945 r., wstąpił do Ludowego Wojska Polskiego i brał udział w marszu na Berlin, za co został odznaczony Odznaką Grunwaldzką. Po zakończeniu działań wojennych pozostał w wojsku i kontynuował naukę eksternistycznie. Zdał maturę oraz ukończył podoficerską szkołę felczerską. Został wysłany jako felczer wojskowej służby zdrowia do jednostki biorącej udział w walkach z Ukraińską Powstańczą Armią. Następnie został skierowany do jednostki wojskowej w Elblągu, gdzie pracował w wojskowej izbie chorych. W 1951 r. został przeniesiony służbowo do Łodzi, gdzie rozpoczął studia na Akademii Medycznej oraz ukończył szkołę oficerską. W 1957 r. uzyskał dyplom lekarza medycyny. Staż podyplomowy odbywał w Warszawie w Centralnym Szpitalu Wojskowym MON.

Podczas studiów poznał swoją przyszłą żonę Zofię Wiśniewską, studentkę wydziału stomatologicznego Akademii Medycznej w Łodzi. We wrześniu 1955 r. wzięli ślub w kościele św. Michała w Łasku. Z tego związku urodziły im się trzy córki – Joanna (1956), Liliana (1962) i Beata (1969).

W 1957 r. roku został skierowany do Pułku Artylerii Przeciwlotniczej w Pleszewie na stanowisko starszego lekarza pułku. Służbę pełnił do 1959 r. Następnie objął stanowisko szefa służby zdrowia dywizji w Żaganiu, gdzie przepracował pół roku. Poważna choroba płuc przeszkodziła mu w dalszej karierze wojskowej. W 1960 r. przeszedł na wojskową rentę inwalidzką.

Po przejściu do cywila osiadł na stałe w Pleszewie, gdzie aż do śmierci nieprzerwanie praktykował jako lekarz. Na początku przez dwa lata pełnił funkcję kierownika Powiatowego Wydziału Zdrowia. Od 1962 r. pracował jako lekarz zakładowy w Pleszewskiej Fabryce Aparatury Spomasz i dodatkowo przewodniczył Komisji ds. Inwalidztwa i Zatrudnienia przy Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych w Pleszewie

W tym czasie zrobił pierwszy i drugi stopień specjalizacji z medycyny przemysłowej. Pracując jako lekarz, udzielał się społecznie. Był wyczulony na ludzką krzywdę i biedę. Wielokrotnie udzielał pomocy lekarskiej bezinteresownie. Zdarzało się nawet, że szczególnie biednym pacjentom zostawiał pieniądze na leki. Społecznie działał w Polskim Towarzystwie Przyjaciół Dzieci, za co otrzymał odznakę Przyjaciela Dziecka. Działał też w Lidze Obrony Kraju, otrzymując za tę działalność srebrną i złotą odznakę. Udzielał się ponadto w Polskim Czerwonym Krzyżu. I za tę działalność również został wyróżniony odznaczeniem. Interesował się rozwojem swojego regionu, co zostało docenione – przez dwie kadencje wybierany był przez pleszewską społeczność na radnego.

Był wieloletnim członkiem Polskiego Towarzystwa Lekarskiego, jak również Związku Kombatantów, a ze względu na swoje hobby – Polskiego Związku Wędkarskiego. Odznaczony medalami – srebrnym Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny, brązowym medalem Za Zwycięstwo i Wolność 1945 r. i Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski.

Największym hobby Stanisława było wędkowanie, którym próbował „zarazić” swoje córki. Uwielbiał wyprawy na grybobrania, grywał z przyjaciółmi w brydża. Był człowiekiem bardzo rodzinnym, kochał swoją rodzinę i w miarę swoich sił pomagał najbliższym. Pracował zawodowo aż do 84. roku życia.

Zmarł 23 marca 2010 r. w pleszewskim szpitalu z powodu udaru mózgu. Msza żałobna i ostatnie pożegnanie z przyjaciółmi i rodziną odbyło się w Pleszewie. Jego prochy zostały złożone z honorami wojskowymi na cmentarzu wojskowym na warszawskich Powązkach 9 kwietnia 2010 roku.

OPRACOWAŁ EDWARD HOROSZKIEWICZ